

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Núm. 623

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

22 juliol 1933

Redacció: Carrer del Pi, 12, primer
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

L'ordre públic

Els nostres governants, i amb ells tot el poble, pateixen ara l'obsessió de l'ordre públic. Tot és parlar d'ordre públic, de tractar de traspasar els serveis a la Generalitat de Catalunya, etc. És natural: l'estat de coses fins ara viu a Barcelona, sobretot, no pot pas continuar. Bombes que esclaten, descobriment de dipòsits d'explosius, atraments tot sovint, violències arreu, coaccions per impedir el treball són el nostre pa de cada dia. I el dia en què el periòdic no ens dóna notícia de cap, el podem senyalar amb pedra blanca.

I arreu de la Península passa el mateix! El camp i la ciutat es troben constantment pertorbats. I els agitadors d'ofici són avui els únics que prosperen i semblen gaudir de tota impunitat.

Cal restablir l'ordre públic. Però, com? Perquè cal tenir present que de dos anys ençà la força pública ha duplicat, almenys, a casa nostra. La guàrdia civil ha estat en vigor; i els guàrdies d'assalt arriben a un nombre de milers que esgarrija. ¿Com és que ni així, doncs, es pot conservar l'ordre i no es poden impedir les seves alteracions?

Tindriem un pobre concepte de la humanitat si la creïem subjecta només al règim que es pot establir per mitjà de la força material. Encara, gràcies a Déu, l'home es mou per mòbils espirituals i, per tant, no té res de particular que quan aquests fallen, falli també tot el referent a la vida material.

Seguint aquest ordre de consideracions, l'ordre públic no és més que l'ordre material. Però ¿qui pot dubtar que aquest ordre material té mòbils més transcendents que no pas el sabre o el fuet de la força pública? L'ordre públic — ordre material — obeeix l'ordre jurídic i n'és fill, és a dir, és fill d'aquell ordre de dret establert quan la societat cerca els fills de la justícia i quan apareix, per tant, no pas la llei de qualsevol manera, sinó la llei conformada als dictats i normes de la justícia natural.

I encara més; és impossible l'ordre jurídic si per sota d'ell no hi ha el basament de l'ordre moral, que

a tots, individus i collectivitats, ha de guiar i regir. ¿Què diríem de l'home que es limités a les funcions vegetatives, i prou? Doncs, de la mateixa manera ens apareix la societat quan es vol limitar la funció de l'autoritat a l'obtenció de l'estricta ordre material o públic, mentre, per altra banda, es porta a cap la desfeta i destrucció de tot ordre moral i de tot ordre de justícia — ja que justícia no ho és pas, moltes vegades, la llei. — Tant valdria això com voler bastir un edifici sense fonaments i com voler que les parets se sostinguessin en l'aire.

Entre ordre material i ordres jurídic i moral hi ha d'haver una estricta correspondència. I quan aquesta falla, els ressorts per mantenir l'ordre material també fallen i decauen. Sortosament — diguem-ho clar — és així, car el contrari tant valdria com creure que l'home es dirigeix prescindint de la justícia i de la moral, això és, només segons el cànon de la força pública.

I heus ací perquè és tan difícil de mantenir ara l'ordre públic. S'ha volgut trencar els carreus massissos damunt els quals reposava la nostra societat, i es pretén que l'edifici s'aguanti prescindint-ne o trobant-se aquests afeblits, extraordinàriament afeblits. Si en aquestes condicions fos possible l'ordre públic com una situació durable hauríem d'arribar a la trista conclusió que l'única llei es troba en el sabre. I llavors ¡quin rebaixament de l'home això no suposaria!

Troblem bé que l'autoritat es preocupi de l'ordre públic. Però trobaríem millor que aquest ordre públic restés garantit, no pas per la força material, sinó per uns fonaments morals que, ara com ara, dissortadament, no poden mantenir-lo, perquè els mateixos governants que ara tenen el defici d'aquell ordre han fet el possible per a destruir-los i enrunar-los.

La lògica tindrà sempre les seves exigències i la humanitat no deixarà mai, mentre sigui humanitat, de regir-se per mòbils d'ordre espiritual.

Com un ca o com un cristià?

PER JORDI ARNAU

Fermí Fonoll era un cap de colla entre els veïns que vivien al carrer del Magall del poble rural de Masfiter. Aquest era un poble de pagesos on gairebé tots eren parcers i rabassaires, feta excepció de deu o dotze jornalers. Aquests eren els que amb les seves famílies vivien al carrer esmentat en les poques cases que el formaven, ja que més que un carrer era un cul de sac, amb entrada per un cap i sense sortida per l'altre. El metge del poble li havia tret a aquest carrer un nom anatómic: *l'apèndix*, i deia que per mor d'ell el poble patia d'*apendicitis*. Volia dir, penso jo, que era l'únic tros del poble infectat de mala gent.

Doncs bé. El cap de colla d'aquest grup de vilatans era Fermí Fonoll, que vivia amb la seva dona i quatre fills de totes mides a la caseta que tapava el cul de sac, circumstància que li dava una certa situació presidencial. Aquest aplec d'homes anaven cada vespre els dies de feina i cada tarda els dies de festa a la taverna de la cantonada, i entre copa i got de vi, amb el suplement d'alguna partida de tres i mig, hi deixaven un parell de jornals cada setmana. Fermí Fonoll era el primer que bevia, el primer que renegava i el primer que escapçava les cartes.

Ve, però, que les coses canvien. El nostre amic Fermí Fonoll, que ja és amic nostre d'una estona ençà, va agafar una pulmonia doble i es va ficar al llit, molt malalt i fins i tot sentenciat a mort. Quan digué el metge que allò acabaria malament, la pobre de la seva dona correu a avisar el senyor rector, i aquest es donà pressa a cercar l'ovella perduda. No caldrà dir que la colla d'amics es veien perduts sense el seu caporal, i ara en comptes d'anar a la taverna anaven a passar la vetlla dels dies de feina i les tardes dels dies de festa a casa del seu amic a dar-li conversa i una mica de mal temps i tot, i mentre el pobre malalt respirava fatigosament a la seva cambra del piset, els amics escapçaven les cartes a l'entrada de baix i fins s'hi jugaven algun dineret.

Era la tarda del diumenge quan va entrar el senyor rector i, passant per entremig de la colla, va pujar l'escala i es va ficar a la cambra del malalt tot sol, perquè la dona no va gosar entrar.

— Fermí, la mort i la vida Déu les té a la seva mà i per sí o per no he vingut per si us podia fer algun servei. L'amo m'ha donat per vós la setmanada. Aquí la teniu sota el coixí. El metge m'ha dit... però, bah!, qui fa gaire cas dels metges; això són coses que vénen de dalt, Fermí; i d'enlloc més. Jo i d'altres feligresos preguem per vós; però vós ens hi hauríeu d'ajudar una miqueta posant-vos en regla amb Déu Nostre Senyor. A això vinc, a confessar-vos si voleu, i després tornaré a portar-vos Nostramo.

— És que, senyor rector, sabeu?, això ha d'ésser una mica dificultós, per no dir-vos que no pot ser de cap manera.

— Sí que l'hem feta bona! I ara m'hauré d'entornar amb les mans buides?

— Ja us ho diré. Em fan por aquesta colla de baix. no diré que no; ara, però, és mala hora.

— Mala hora? No sé per què. És diumenge i som a les cinc de la tarda i fa bon dia. No sé què voleu dir que és mala hora. La mala hora seria aquella en què Déu us cridés si us trobava amb el farcell mal lligat.

— Jo, sabeu?, no sóc un descregut, encara que ho sembli. I si sabia que m'havia de morir... però no serà d'aquesta, senyor rector.

— I si ho fos? Millor que no ho sigui... però faríeu bé d'ésser previngut.

— Ja us ho diré. Em fan por aquesta colla de baix.

— Por, vós? Però si els teniu tots a la butxaca! Sempre us han anat al darrera com uns gossets, i ara us fan por?

— És el que diran, home, el que diran. Mai més no m'ho perdonarien. ¿No veieu que tantes vegades hem xerrat això i allò i el de més enllà? I ara si m'arronçava...

En aquestes per l'ull de l'escala arribaven crits com aquests:

— Una que sí!

— Una que no!

— Doncs jo et dic que sí i ho sostinc.

— Vaja, noi; que et mames el dit; aviat sortirem de dubtes.

El malalt, que ho sentia i va entendre que feien una juguesca, va treure forces de flaqueza i va dir:

— Fan una juguesca i jo també hi vull ser. Pregunteu-los de què va, senyor rector.

El senyor rector va sortir un minut i va tornar a entrar amb la resposta.

— Ara veieu, Fermí, que es necessita humor. Són uns plagues.

— I de què fan la juguesca?

— Ja que ho pregunteu us ho diré. Són quatre, i dos aposten una pesseta cada u que morireu com un ca i els altres dos altre tant que morireu com un cristià.

— Són dos a dos.

— Així mateix.

— Ja veureu, doncs. Així com així sempre n'hi haurà dos que perdran i dos que guanyaran. Amb dos quedaré bé i amb dos malament. Ara la qüestió és que no hi perdi jo. Asseieu-vos i comencem.

Cinc minuts ben gastats. La penitència ja se la porta la malaltia. L'absolució la dona Déu per mà del sacerdot. El malalt respira fort com qui s'ha tret un pes de sobre i diu:

— Digueu a aquests plagues que entrin.

Entren tots quatre i darrera d'ells la muller amb els ulls inflats i vermells.

— Companys; la vostra juguesca m'ha decidit. Entre ca i cristià val més ser cristià. Si m'he de morir d'aquesta vull morir com a cristià. Us convido, doncs, que acompanyeu el senyor rector que em portarà Nostramo. A la sagristia us donaran les candeles. Aviseu els que falten de la colla.

Combregar com aquell no se n'havia vist mai cap

al poble perquè, així que va córrer la veu, alguns per devoció i molts per tafaeria, hi van voler ésser. Mal no fos sinó per veure arreglats amb la candela a la mà aquells deu veïns del carrer del Magall. Per expressa voluntat del malalt la gent es va quedar a l'entrada, tots llevat dels deu companys de penes i fatigues, que entraren a l'alcova del malalt que, després de rebre el Sant Viàtic, els va fer aquest curt sermó:

— Minyons: ja que m'haveu seguit en la dolenteria seguiu-me també en el penediment. Adéu i fins a un altre.

Déu amb la seva infinita misericòrdia volgué que aquella malaltia de Fermí Fonoll no fos la darrera. Per ell no li hauria anat malament; però la seva

vida podia ser útil als altres. D'aquella, doncs, en va sortir i en va sortir fet un altre. Ja no viu a la casa que tanca el carrer del Magall, sinó a una caseta del carrer de la Sagristia. I sabeu de què fa? De pagès com sempre i a estones de campaner, que vol dir mig sagristà.

La colla s'ha partit: dels deu, cinc de no tant rebregats li segueixen les passes d'una mica lluny i se'ls veu a missa primera els diumenges. Els altres cinc segueixen en el seu tarannà de sempre i fugen d'En Fermí Fonoll per por de discutir-hi.

I per dir-ho tot, notarem que el metge ara és l'alcalde i ha volgut operar l'*apendicitis* del poble obrint una via nova que en diran carrer Nou, que s'ha menjat el vell carrer del Magall.

La Setmana Social francesa

La XXV sessió, a Reims

Del 2 al 30 de juliol, o sia l'última setmana del present mes, com cada any, tindrà lloc en la ciutat de Reims, al nord de França, la XXV reunió de la Setmana Social, amb aquella regularitat a què ens tenen acostumats els nostres germans de la veïna nació.

Si totes les setmanes socials franceses tenen un interès destacat, potser cap com la present haurà atret l'esguard de tot el món intel·lectual catòlic; això és degut al tema general de la setmana que és el següent: "La societat política i el pensament cristià".

Després d'un discurs de relació entre aquests dos temes fet pel patriarca de les setmanes franceses Mr. Duthoit, vénen un conjunt de lliçons sobre aspectes parcials del mateix tema, totes elles del més alt interès i de la més gran actualitat. Vegeu, si no: "Evolució històrica de la societat política fins als temps moderns"; "Les idees i la confusió en els esperits respecte a la política"; "Experiències contemporànies". (L'Estat feixista; l'Estat soviètic amb els seus principis i la seva tècnica; els governs d'opinió; la vida professional i la vida civil; l'Estat

amb els problemes de la sobirania i el problema constitucional; el concurs de les institucions públiques i particulars en el bé comunal; el problema dels funcionaris; la família davant la societat política; lloc dins la societat política dels organismes corporatius i de les organitzacions econòmiques.)

I si a tot això afegiu encara un conjunt de conferències sobre política d'educació, de la moralitat pública, de la salut pública; i a més lliçons informatives sobre els mètodes legislatius, els partits polítics, els factors de l'opinió, els pactes concordataris entre Roma i les potències seculars, etc., caldrà convenir que la setmana social francesa és cada dia més, no solament una veritable universitat popular, sinó un laboratori de ciència social.

Tenim notícia que les inscripcions a la setmana de Reims són molt superiors a les fins ara obtingudes a les altres setmanes socials franceses. No cal dir que li desitgem un èxit esclatant, mentre fem vots per tal que la setmana social espanyola que renovarà les antigues en el mes d'octubre a Madrid tingui un èxit semblant, salvades les proporcions, entre nosaltres.

**JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
CATALUNYA SOCIAL?**

La dialèctica del terror

PER R. RUCABADO

El conjunt de fets de sang i de violència que han succeït a la nostra ciutat en el que va de mes (1), dels quals la premsa estrangera s'ha ocupat, dictant la informació del *Times* sota l'epígraf *Labour terrorists in Barcelona* (2) no solament demana l'acció de l'autoritat i de les lleis per a acabar amb els homicidis, les bombes i els incendis, sinó que fa urgent l'estrancar la font intel·lectual del terrorisme. Els atemptats, les bombes, els sabotatges, les descarades agressions responen a una dialèctica, i mentre aquesta dialèctica es manifesti impunita i lliure, continuarà la causa reproductora dels fenòmens terroristes amb tot el seu seguici d'assassinats i danys. L'acció dels terroristes resulta pràcticament incoercible perquè talment gaudeixen d'impunitat i d'immunitat. Hi ha causes polítiques que expliquen els jocs culpables del poder, còmplice per tolerància calculada o per feblesa derrotista. Aquestes causes polítiques que permeten el mal, jugant-hi o treient-ne profit, són l'especulació, l'aprofitament inconfessable del terrorisme, però no són el terrorisme en sí. El mal del terrorisme, més que en les pistoles i les bombes que en són l'expressió física, està en l'horrible lògica possessionada de molts cervells, i mentre aquesta dialèctica funcioni, i no sigui combatuda, refusada ni culpada, aquesta dialèctica anirà germinant actes terroristes, com els tanyes d'una sinistra llavor. Tan dura i punyent és aquesta literatura, mare veritable del terror, que arriba a eclipsar i derrotar el dret públic i l'imperi de la llei, i bona prova en són les tímides apel·lacions de les autoritats al civisme i a la reacció ciutadana. És debades demanar-la, la virtut cívica, mentre no sorgeixi vigorosa i decisiva la reacció intel·lectual i moral contra les teories i el llenguatge que armen el cervell i el braç dels terroristes.

Hi ha un fet més terrible que les bombes i les pistoles, que els incendis i les destruccions. I és que les excitacions a la violència puguin publicar-se impunement i amb llibertat. L'opinió es preocupa perquè els autors materials siguin detinguts, castigats, privats de llibertat d'acció. Però jo entenc que tothom s'hauria de preocupar perquè les doctrines inductores no poguessin lliurement propagar-se amb llibertat tantíssima, i que la dialèctica de les organitzacions, que escalfa els cervells i encén les eines i les mans, fos reduïda al silenci. Crec que tothom hauria de persuadir-se que no hi hauria d'haver lloc per a l'acte típic en el qual es produeixen els fets del terror: les vagues. Cent vegades hem dit, copiant els autors sindicalistes, que les vagues són necessàriament actes de violència, fets revolucionaris. Ho han dit mil vegades els autors, i podent-se identi-

car en la teoria i en la pràctica, les vagues amb els actes de revolució, sagnants i homicides, és tan absurda cosa que l'Estat mantingui el dret de vaga, com que reconeguéssim, mantinguéssim i respectéssim el dret de revolució.

Es permet la lliure promoció de vagues, essent així que cada vaga representa un conjunt d'actes de pertorbació i de violència que duraran un temps indefinit amb danys a les persones i a les coses. Els obrers deixen de treballar i queda abolit el guany del pa d'ells i dels seus fills durant setmanes i setmanes. L'Estat que amb tanta energia i cura intervé per resguardar l'obrer dels més mínims riscos i dels més lleus accidents del treball, exigint al patró indemnitzacions i garanties, deixa deseparat l'obrer quan moltíssim més dany li causen els sindicats, que el deixen, sempre que els convé, sense pa ni jornal setmanes i setmanes, mesos i mesos. I l'Estat no es preocupa pas de mirar ço que hauria d'ésser d'elemental justícia i equitat. Comanda l'equitat que els qui fan deixar el treball als obrers els ofereixin i garantitzin una remuneració o socors. Perquè privar els obrers que tenen treball d'aquest treball i del seu fruit, és robar el treball i el pa d'aquests obrers. I si l'Estat es preocupés d'això trobaria l'absurd irritant que l'organisme sindical que és la Confederació Nacional del Treball té per base fonamental i filosòfica segons Anselmo Lorenzo i Angel Pestaña (3): l'abolició de la *caixa de resistència*, és a dir, no tenir fons previ per a subvenir els obrers que fan vaga. La C. N. T. parteix i ha partit sempre del principi de supressió de la *caixa de resistència* i els obrers que voluntàriament o forçada han de fer vaga *no tenen cap fons col·lectiu* per a cobrar els jornals, situació absurda que seria suficient per a prohibir i posar fora de la llei l'associació o l'organisme que sustentés aquest principi i practiqués aquest procediment.

Si per l'Estat o per l'opinió fossin de *debò* els obrers objecte d'estudi i d'interès, veurien que l'únic recurs *teòric* amb què aquell organisme compta és la *solidaritat*, és a dir, el recapte extraordinari entre els obrers que treballen, per a sustentar els qui no treballen, però en la pràctica ja es pot considerar que les cotitzacions extraordinàries són forçades, perquè amb la freqüència i extensió de les vagues, els obrers que treballen han de subvenir amb continuades i repetides quotes els nombrosos vaguistes, estant els dos factors en raó inversa. De manera que *a priori* el fet de no existir caixa de resistència invita a pensar que obrers que fan vaga vol dir obrers que pateixen, per manca del jornal propi que voluntàriament o coactivament han abandonat, i per

NOUS MODELS

Cotxes 6 i 8 cilindres
Camions 1½ a 8 tones
Omnibus

Dodge-Brothers

VISITEU-LOS A

AUTOMOVILS EXHIBITION

Diputació, 35, 37 i 39 - Tel. 31575

manca de socors o subsidi regular i segur. Però aquesta situació penosa en la pràctica s'agreuja enormement, constituint un abús terrible que es fa a costes dels obrers i de les famílies obreres, abús que fa condemnar tant les organitzacions que el promouen com l'Estat que ho consent, i no menys els prohoms sociòlegs i "amics dels obrers" que no s'han adonat encara del joc infame de què els obrers són víctimes, perquè si ho veiessin s'acuitarien a amagar la simpatia per aquest malaurat i mortífer "ressort de defensa obrera": la vaga. La vaga, que no és ni pot ésser altra cosa que l'esclavització dels obrers per part dels executors de la violència, als quals no mancarà mai el pa, perquè l'exercir la violència és un ofici, una especialitat que mai no para. "És cometre una grossa mentida dir que la violència és un accident cridat a desaparèixer de les vagues", diu Georges Sorel (4).

La posició dels promotors de les vagues és aquesta, i copio textualment la fórmula d'En Pestaña:

"Cuando tu compañero está en huelga lo está por defender sus intereses, y ten en cuenta que sus intereses son los mismos que los tuyos; que hoy está en huelga él, que mañana lo estarás tú, que hoy tienes el deber de apoyarle, como mañana lo tendrá él" (5). Aquesta fórmula que és el contingut pràctic de la solidaritat, i la traducció, segons Anselmo Lorenzo, de la vella divisa de la Internacional: "no hay deberes sin derechos, no hay derechos sin deberes", ofereix als obrers la perspectiva d'un sofriment infinit, interminable, perquè com més vagues i més conflictes, i com més oficis i més extensos, tant més s'estendran i multiplicaran les quotes extraordinàries, i tant més augmentaran els quocients d'aquestes quotes, per una simplíssima operació aritmètica. De manera que aquesta solidaritat, àdhuc teòricament és ruïnosa per a l'obrer, i constitueix un abús que les lleis socials no haurien de permetre.

Però tothom sap que més que per ruïnosa i per contraproductiva aquesta solidaritat és odiosa per ésser, en realitat, imaginària i falsa. Perquè els testimonis repetits, reiterats, insistents, privats i públics, són que els obrers en vaga, no cobren res, o que rares vegades els arriba. Aquí mateix publicarem testimonis després de les vagues de la Telefònica i dels ebenistes, i respecte a l'actual del Ram de Construcció els diaris en van plens, i el Comitè de vaga cada dia fa argument de la fam que pateixen els obrers en vaga, argument criminal, un de tants d'aquesta horrible dialèctica. Amb el títol *La tragedia de l'obrer*, "La Veu de Catalunya" del 28 d'abril, a poc de començada la vaga de la construcció publicava la patètica declaració d'un obrer paleta, document que, per manca d'espai, no reproduïm sencer, però en copiarem unes frases colpidores: "Què he de fer, jo? Qui em mantindrà si la vaga dura?... Digueu-me si això és viure. Aquestes són

les rendes dels treballadors. Viure entre l'espasa i la paret entre l'amenaça de la fam i l'amenaça de la pistola." I aquesta mateixa vaga ja fa catorze setmanes que dura!

Però, en canvi, hi ha una casta d'obrers, — l'error greu dels sociòlegs està en parlar sempre de la classe obrera, essent així que d'obrers n'hi ha de moltes classes, amb divergència de pensar i d'interessos, — hi ha una casta d'obrers que són els qui executen les precioses funcions de "desconocidos": fer coacció, agredir, assassinar, fabricar i col·locar les bombes, fer sabotatge, espia i delatar els camarades que treballen. Aquells, per raó del seu ofici militant no fan vaga. Viuen de l'arma: de la pistola o de la bomba, i segons l'estil que En Pestaña no va preveure, l'estil engendrat per la F. A. I., roben i atraquen, de més a més, "par dessus le marché". I com que la caixa de resistència, segons confessió de Lorenzo i de Pestaña, disminueix la combativitat i l'esperit de lluita, la repartició de socors també disminueix la combativitat, i per això els convé especular amb la fam, produir fam... fam que no experimenten en els estómacs propis els iniciadors i mantenedors dels conflictes. Fam denunciada per aquell obrer ebenista que escriví a *L'Opinió*, avisant que "a les cases feia vuit setmanes que no hi entra jornal, mentre que els pistolers i dinamiters mengen i granegen" (*L'Opinió*, 8 gener 1933).

I la dialèctica de les vagues és cruel i és criminal: fer patir els obrers i protegir els terroristes. Exacerbar, desesperar, excitar els obrers i fer-los sentir expressament la fam, però ai dels qui vençuts per la fam i complint el deure i el dret de sostenir els seus fills i família, gosin anar al treball! Contra ells aniran la injúria del comitè de vaga i els trets dels executors de la violència sindical. Contra ells, contra els "esquirols", com si no fossin també obrers i homes, En Pestaña, aquest hipòcrita d'ara, defensà el dret d'agredir-los, és a dir, defensà el dret d'atemptat, en discurs i per escrit (6) i fidel a aquesta horrible jurisprudència sindical, que Georges Sorel i Edouard Berth, els filòsofs de la violència, reivindiquen, el Comitè de Vaga el dia 23 de juny llançava contra els "esquirols" les més verinoses injúries. "El esquirol es un personaje obtuso... egoísta, traidor, reptil... cobarde" (7). Tres dies després d'aquesta pàgina d'autèntica dialèctica terrorista, a una obra d'Hospitalet, on treballaven alguns paletes, foren aquests agredits a trets de pistola i caigueren quatre ferits. Era el 26 de juny, i dos dies després, el 28, tornaren a ésser tirotejats els mateixos, resultant ferida una pobra dona que passava. I el dia 7 de juliol allí mateix esclatà una bomba...

La filosofia de Georges Sorel identifica les vagues amb la guerra. "La vaga és un fenomen de guerra", escriu a l'*Apologia de la violència* que és l'Apèndix II del seu llibre fred i especulatiu, amoral

BIOSER FORTIFICA

i enormement revolucionari "*Réflexions sur la violence*." "La vaga és un fenomen de guerra, i és cometre una gran mentida — afegeix — dir que la violència és un accident cridat a desaparèixer de les vagues." Això val tant com dir que la violència és substancial amb les vagues, que s'identifica amb la mateixa idea de vaga — com aquí hem dit i demostrat tantes vegades — fonamentant-nos precisament en els textos de Sorel, i en l'esgarriosa dialèctica i pràctica quotidianes dels vaguistes a casa nostra. Descaradament defensa Sorel, i defensa Berth, el seu deixeble en filosofia sindicalista (8), el dret dels sindicats a castigar els *refractoris*, els *esquirols*, els obrers que no volen fer vaga. Aquests càstigs del sindicat contra els obrers que treballen constitueixen els actes de terrorisme que tantes víctimes fan, i que commouen la ciutat, i fan perillar i enderroquen, pel sotrac, les institucions del país. La teoria que la vaga és una guerra, i que els fets de vaga són fets de guerra, i que els refractoris han d'ésser tractats com el fur militar tracta els desertors, a mort, és enunciada en termes cultes, en llenguatge elegant i científic, pels assagistes de la filosofia de la vaga. Però la doctrina inhumana, cruel, bàrbara i salvatge que aquelles teories expressades en fred contenen, ha trobat una gent prou brutal i esbojarrada per a portar-les a la pràctica amb tot el furor dialèctic implacable, amb una set d'acció esgarriosa i dement: els anarquistes. La doctrina de la Vaga General Revolucionària, conjunt i síntesi de la dialèctica del terror, predicada per Briand, llavors demagog, en 1899, elevada a filosofia per Georges Sorel de 1906 a 1908, fou introduïda a Barcelona pel grup anarquista d'En Ferrer Guàrdia i l'Anselmo Lorenzo en 1902 i 1903. Els anarquistes solitaris trobaren en els sindicats el plasma on podien amb eficàcia incomparable desenrotllar-se i revolucionar el món...

Ni la filosofia dels uns ni la dialèctica dels altres en trenta anys no han estat objecte de refutació ni de seriosa contrapartida. El terror victoriós d'avui és el resultat de trenta anys de doctrina incontestada, de llenguatge irreplecat. I ara som al ball del terror, i ens fan ballar, i Déu ja sap qui n'és el culpable, d'aquesta tènica i abominable dansa macabra...

I com que Satanàs la mena, Déu solament és poderós per acabar-la.

(1) *Divendres 7 juliol*. Set pistolers incendien, amb apalls llança-flames, tres autòmibus de dos pisos, a les quatre de la tarda, i en presència del públic, al carrer de Badal (Sans), episodi d'un intent de vaga d'autòmibus. — És assassinat a trets a frec de roba l'obrer Francesc Llagostera, del Jurat Mixt del Ram de Construcció (el Sindicat Únic, promotor de la vaga del ram, té per objecte concret desfer els Jurats Mixtos). — Esclata una bomba de gran potència que ensorra, al carrer de Sant Joan de Malta (Poble Nou), un pont que servia de pas a una fàbrica on treballen obrers no addictes al Sindicat Únic. — Esclata una bomba també de gran potència que destrueix part del viaducte de Vallcarca. — Esclata una bomba al carrer de Montseny (Hospitalet), a una obra del ram de construcció, on treballen obrers no vaguistes (que havien ja estat objecte d'agressions a trets, resultant-hi ferits, els dies 26 i 28 de juny). — *Dilluns 10 juliol*. Grans desordres als carrers de Sant Pau, Riereta, Sant Antoni, i altres del districte V, promoguts per vaguistes del ram de construcció, començats per un acte de sabotatge contra la boicotejada casa Damm, fàbrica de cervesa. Els amotinats bolquen un camió d'aquesta, estavellen les ampelles contra els aparadors de les botigues, saquegen aquestes, fan trencadissa gran de cristalls,

agredeixen els botiguers que es defensaren, i com a propina maten a trets el capataç del Foment d'Obres i Construccions, Asín, que sortia d'una casa. A la tarda del mateix dia, és agredit a trets i greument ferit Manuel Gómez Cuevas, obrer vaquer (el Sindicat vaquer s'havia sortit del Sindicat Únic). Els agressors, perseguits per la policia, penetren a l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau, causant un pànic indescriptible, i fent-se finalment escàpols. — *Divendres 12*. Mor l'obrer vaquer agredit Manuel Gómez Cuevas. — *Dissabte 15, a la nit*. Esclaten cinc bombes a diferents indrets de Barcelona, una d'elles, al carrer de Lepant, de gran potència. Una dona ferida. — El dijous 13 els diaris reproduïxen un article de la *Sol*, el portantveu anarquista, befa i sarcasme a costa de les víctimes del terrorisme, escrit amb cinisme escandalós i diabòlic: "*Bombas; muchas bombas. Y bombones. Las confiterías de la capital son expertas en la elaboración. Bombones de chocolate. Y de dinamita. Una de cal y otra de arena... El burgués llama orden a su vivir tranquilo, con la panza llena y el bolsillo repleto* [cap de les víctimes de les bombes i dels atemptats d'aquests dies no es burgesa. Els "esquirols" contra els quals atien les violències són pobres obrers que no tenen ni la panxa plena ni la butxaca curulla]. *Por eso hay miedo, pánico terror. Son horas de intenso luchar. Y mientras ellos hinchaban de ladridos las páginas de sus periódicos nosotros [els anarquistes, els promotors de les vagues] vamos edificando una vida nueva, humana, justa, natural* [?!]. *¿Pánico... terror? La vida, amigos, nada más que la vida.*" És, davant dels morts i dels ferits, un sarcasme infernal.

(2) Un diari tradueix, erròniament: la tasca dels terroristes a Barcelona, però la versió exacta és *Els terroristes del treball a Barcelona*.

(3) Anselmo Lorenzo. Conferència *Sindicalismo*. Llibres *Via libre, Nuevos métodos de lucha*, etc. Àngel Pestània. Discurs de Madrid, 4 octubre 1919.

(4) *Réflexions sur la violence*. Apèndix II. *Apologie de la violence*.

(5) Discurs a la "Casa del Pueblo" de Madrid, 4 octubre 1919. En el vol. d'E. Solano *El Sindicalismo*, p. 54.

(6) A l'esmentat discurs de Madrid, 4 octubre 1919, p. 55 i 64, i al fascicle *Acción directa* (1924), p. 38 i 39.

(7) Reproduït a *La Veu de Catalunya*, 24 juny 1933, p. 6.

(8) Edouard Berth. *Du "Capital" aux "Réflexions sur la violence"*. Rivière, París, 1932. P. 132, 133, 193, etc.

**No oblideu que no vencen
els inactius, sinó els qui
saben lluitar ardidament.**

Catòlics!

**No permeteu que els
sectaris bandegin la
civilització cristiana.
Salveu els infants!...**

El retorn cap a la barbàrie

PER J. CIVERA SORMANI

Hem dit damunt d'aquestes planes que Barcelona ha sofert una gran reculada. El fenomen que observem a la nostra ciutat hom pot també observar-lo en quasi tots els països d'Europa.

Un escriptor ha dit que la humanitat retorna novament cap a la barbàrie. La democràcia mal entesa és, segurament, la que ha provocat aquesta regressió. No trobeu al món ni un bri de poesia. Tot és materialisme i vulgaritat.

Fixeu-vos en un fet ben significatiu. Abans els turistes que visitaven Barcelona tenien un aspecte senyoriol i es comportaven correctament. Els qui ens visiten actualment sembla que s'hagin evadit d'un manicomi. Vesteixen d'una manera estrofolària, i tenen un aspecte vulgaríssim. Fa pocs dies passejava pels carrers de la nostra ciutat una caravana de turistes. Entre ells anava una dona jove vestida de mariner i un home alt i gros amb calces curtes i samarreta. Com que no portava mitges, mostrava als vianants unes cames de gorila que produïen una gran repugnància. Contemplant aquell monstre, un hom es preguntava si no hauria estat preferible que s'hagués internat dins de l'Àfrica Central. Els simis l'haurien nomenat rei de la selva. Uns quants anys enrera no hauria estat possible que un home tan grotesc passegés tranquil·lament pels carrers de la ciutat. En canvi ara no cridava l'atenció, perquè els nostres ulls ja són avesats a la contemplació de tota mena de monstruositats. Quan no s'estima la bellesa no espanten les coses lletges i afroses.

Ens deia un amic que la noblesa anglesa que ha estat en totes les èpoques el prototipus de l'elegància i la distinció, es troba actualment en una gran decadència. La majoria dels aristòcrates anglesos han de fer un esforç per a poder viure amb la dignitat que els pertoca. En canvi s'enriqueixen els homes vulgars que no tenen ni tindran mai una mica de finor espiritual. No som, naturalment, partidaris de privilegis ni de castes, però creiem que ha d'haver en tots els pobles un nucli de gent selecta.

Anglaterra pot suportar les sotragades de la vida moderna, que és aspra i prosaica, perquè les classes altes conserven la distinció que les caracteritza; però a Barcelona que, dissortadament, d'ençà que es va iniciar la decadència de Catalunya, els aristòcrates no han exercit cap influència damunt el poble, no és possible aturar els bàrbars que són a la porta de la ciutat.

No és possible aturar l'onada de plebeisme que es va estenent arreu de la nostra terra. Triomfa l'espardenya i la samarreta, perquè no existeix un nucli selecte que aturi l'escomesa de la plebs. No cal fer remarcar que quan diem plebs, no ens referim al poble que té també les seves qualitats racials, sinó al detritus de la societat. La plebs mai no tindrà la dignitat del poble.

Mentre existeixi el predomini de l'Esquerra és impossible demanar que sigui bandejat el plebeisme

i la vulgaritat perquè els esquerrans creuen que democràcia vol dir retre culte a la vulgaritat. Si els demanéssiu una figura simbòlica de la democràcia, us pintarien una dona ben revinguda, portant al damunt una túnica feta de parracs. Davant d'una concepció tan vulgar de la democràcia, és natural que hom enyori els refinaments i la distinció de l'aristocràcia. L'aristocràcia que a nosaltres ens plau és la de la intel·ligència i de l'esperit.

No es donen compte els partidaris del plebeisme que avui impera a la nostra ciutat, que si no l'aturem en sofriran les conseqüències totes les manifestacions de la intel·ligència. Dèiem suara que en tots els països hom observa una exacerbació del plebeisme, però com que tenen una cultura forta poden resistir-lo. Nosaltres no ens trobem en el mateix cas. Si no l'aturem esdevindran inútils els esforços de molts anys per a consolidar la nostra cultura.

Aquest plebeisme es deu a una crisi d'espiritualitat. Quan un hom es materialitza esdevé insensible. L'Esquerra, ni els homes que avui abasseguen els càrrecs representatius, mai no podran elevar el nivell espiritual del poble, perquè en compte de portar-lo per camins de llum, el submergeixen dins les tenebres de l'error. Quan els bàrbars van fer caure el poder de la Roma decadent, l'Església va salvar la civilització. Ara passarà el mateix. Hem retornat altra vegada, després de tants de segles de civilització cristiana, a l'imperi de la barbàrie. Els sectaris que es consideren els homes més avançats del món, no es donen compte que tenen un gran parentiu espiritual amb els bàrbars que pretenien trasbalsar-ho tot, per deixar la seva petja damunt els pobles que tenien una tradició gloriosa. Passarà la fúria sectària i la barca de Pere seguirà damunt les aigües. Abans que ells, altres sectaris varen intentar enfonsar-la, i no varen poder aconseguir-ho. Apagar la llum de Crist, és més difícil que apagar la llum del sol. Mentre hi hagi homes que portin en els ulls i en l'esperit aquella llum clara i refulgent, la civilització serà salvada. Naturalment que entristeix l'actitud dels sectaris; però baldament veiéssim destruïts tots els temples i àdhuc totes les ermites que són l'ornament més bell de les muntanyes, no perdria l'optimisme.

Quan em digueu quants estels parpallegen dins les tenebres de la nit, quants grans d'arena hi ha a la platja i quantes gotes d'aigua hi ha en la immensitat del mar, començaré a creure que és possible destruir el cristianisme.

L'Església ha posat una bandera gloriosa a nostres mans. No us la deixen prendre.

Passi el que passi, tinguen el valor d'enarborar-la dignament.

Butlletí de la Sagrada Escripura

PER PERE POUS

En el darrer mig any són diversos els llibres publicats, referents a la Sagrada Escripura, escrits en llengua catalana; em plau, però, concretar-me a fer una brevíssima ressenya de tres d'ells, que he pogut examinar amb detenció i contrastar-ne el mèrit. Són: el volum II del *Psalteri* de "La Bíblia" de Montserrat; el volum 19 de la mateixa "Bíblia": *Evangelí segons Sant Joan i Els actes dels Apòstols*; i el volum XIV de la F. B. C. *Lletres de Sant Pau*.

En la ressenya publicada en aquesta mateixa revista al desembre últim, ja vaig parlar amb elogi del I volum del *Psalteri* (Psalms I-LXXXII), versió del text original i comentari per Dom Bonaventura Ubach, O. S. B. Esperava amb ànsia l'aparició del volum II, que havia de completar l'obra, i pels volts de Nadal tingui la satisfacció de poder comprovar novament el gran mèrit d'aquest excellent i ben profitós treball del Rm. P. Director de la Versió Montserratina, qui volgué personalment ocupar-se d'aquest llibre sagrat, eminent, sota certs punts de vista, entre tots els de l'Antic Testament, dels quals ve a ésser com el cor. Ja era de preveure, ateses les especialíssimes dificultats que el mateix llibre origina o ocasiona, i sobretot la seva singular significació litúrgica, amb quina diligència i amb quin amor seria traduït a la nostra llengua per un tan digne membre de l'Ordre Benedití, escriptorista i liturgista per excel·lència.

Tots els elogis que escriví parlant del I volum en la recensió passada, podria repetir-los en parlar ara del segon, en el qual també, tant la Versió, com l'anotació corresponent a cada psalm, són fetes amb tota propietat i exactitud. Succeeix sovint que el traductor suggereix qualque correcció textual, seguint ordinàriament l'opinió de crítics ben notables, i donant-ne la justificació adequada, que no sempre és fàcilment assequible als lectors poc versats en els estudis bíblics i especialment en l'ús de la llengua original. — Abunden en ambdós volums les notes lexicals, crítiques i literàries, però tampoc en manquen de caràcter espiritual, com era d'esperar, sobretot en aquells textos que més es presten a consideracions dogmàtiques, ascètiques i morals.

Tant els sacerdots i seminaristes, com els fidels en general poden fàcilment copsar en aquesta versió tota la bellesa i tot l'encís de cada psalm; i no dubto que qui s'habitua a la lectura i a l'estudi d'aquest doble volum es persuadirà més i més del valor de la Versió i del profit que en poden treure els qui deguin o vulguin utilitzar aquests divins poemes per a la bellíssima i santa ocupació de la Psalmòdia, tan adient a la lloança que la humanitat deu a la Majestat divina.

Al cap de pocs mesos de la publicació del *Psalteri*, sortí un altre volum de la mateixa Bíblia, el vol. 19, contenint *L'Evangelí de Sant Joan i Els Actes*, versió i comentari per Dom Jordi M.ª Riera. — Davant de tot hi va una honrosa Carta llatina, traduïda també en català, de l'Exm. Card. Pacelli, Secretari d'Estat del Papa, amb data de 14 desembre últim, agraïnt

en nom del Sant Pare l'ofrena que li fou feta dels volums de "La Bíblia", augurant als lector d'ella copiosos fruits de santificació i atorgant la Benedicció Apostòlica als autors.

La presentació del volum és, com sempre, magnífica. La Introducció a l'Evangelí de Sant Joan, breu i concisa, però tocant totes les qüestions interessants, no d'una manera antiquada, ans ben bé al dia. Entre els Comentaristes moderns que hi són citats, no hi estaria de més el P. Lino Murillo, S. J., qui en publicà un Comentari gens menyspreable. Les notes hi són abundoses i substancioses, i constitueixen sovint un vertader Comentari, com, per exemple, ço que diu sobre el Pròleg que anomena *Himne del Logos*; sobre el cap. IV, referent a la Samaritana, i en quasi tots els capítols.

En les qüestions opinables, tot exposant les raons en pro i en contra, sol inclinar-se a la del meritíssim P. Lagrange; així, per exemple, en la qüestió sobre la identificació o la distinció de l'expulsió dels venedors del Temple en Sant Joan i en els Sinòptics, s'inclina a la identificació, donant, però, la preferència cronològica, com també fa el P. Lagrange, al relat de S. Joan. — La mateixa tendència s'observa en admetre la transposició dels capítols VI i V, escurçant així d'un any la duració tradicional del ministeri públic de Jesús; igualment sembla dubtar de l'origen joanenc de la narració de la dona adúltera, tot admetent-ne la canonicitat. Rebutja, en canvi, amb molta raó, l'opinió d'alguns moderns, segons els quals els capítols XV i XVI no figurarien en la redacció primitiva de l'admirable discurs de comiat del Salvador. Així mateix proposa enginyoses solucions sobre certs punts discutibles, com en parlar de la Casa d'Anàs o de Caifàs; aclareix textos obscurs, com en VI, 22-24; no amaga dificultats, com la de IV, 43.44. Es, per tant, un treball exegetí ben apreciable, que fa honor a la gegantina empresa montserratina.

Del mateix autor és la Versió i el Comentari del Llibre dels *Actes* dels Apòstols, que van en el mateix volum anterior. La Introducció, tot i ésser breu, és bastant completa; la Versió és també excellent; l'anotació no tan abundosa com en l'Evangelí, essent, però, ben remarcables les notes geogràfiques, que fan desitjar vivament el volum d'il·lustració promès, preparat pel mateix autor en els viatges per ell fets amb aquesta intenció lloabilíssima d'il·lustrar aquest llibre sant. És també ben oportuna i sòlida la refutació freqüent de les falses interpretacions de l'apòstata Loisy, els escrits del qual demostra conèixer bé.

De la lectura d'aquests textos, tan dignament comentats, resulta ben comprovada l'afirmació que S. Lluc es proposà en el seu llibre dels *Actes* "mostrar el triomf progressiu de l'Evangelí, primerament en el món jueu, després en el món pagà, sota l'impuls vigorós i constant de l'Esperit Sant."

No és de menys importància que els volums anteriorment ressenyats, el volum XIV de *La Sagra-*

da Bíblia, de la F. B. C., que conté la Introducció, Versió i Anotació de *Les Lletres de Sant Pau* (exceptuant l'adreçada als Romans, que anava en el vol. XIII). És obra, principalment, del Dr. Carles Cardó, de ben reconeguda competència per a una tal versió, principalment i quasi exclusivament *literària*, segons confessió de l'autor; presà directament del grec, va acompanyada d'uns breus comentaris del mateix traductor, ajudat del també prou competent doctor Cebrià Montserrat, que faciliten moltíssim la comprensió del text paulí. No és pas de recriminar que la Versió sigui feta acuradament del text grec original, que ben sovint, com en I Cor. 4, 12, guanya a la Versió llatina en dramatisme i concisió; però fóra millor que, al costat de text grec, el lector trobés també la Versió llatina de la Vulgata, ben venerable, per cert, no solament per ésser la que utilitza més l'Església, sinó també pel treball acuradíssim que hi esmerçà Sant Jeroni en voler-la restituir precisament a la fe, o fidelitat, *grega*, segons frase seva.

En la Introducció inicial és estudiada bellament la personalitat de S. Pau; la seva cultura, sobretot la bíblica, aclarida després de la seva conversió per la llum central del Crist; el seu estil, desbordant pel sobreeximent del seu esperit; fent remarcar que un tan gran tresor de disposicions de temperament i de cultura fou esmerçat en servei d'un ideal nou, el sublim ideal del Crist, qui vingué a revelar al

món el misteri escondit en Déu des de tots els segles, i a donar a la humanitat la veritable vida definitiva.

En les Introduccions respectives a cada Llettra, com també en les interpretacions donades al text, en tractar-se de punts opinables, solen ésser exposades les varies opinions, fent entre elles l'elecció que sembla preferible. En el cas, però, dels destinataris de la Llettra de la Galàcia podia haver-se afegit una tercera opinió, seguida per alguns moderns, que suposa la Galàcia, no ètnica, ni administrativa, sinó limitada a la part meridional d'aquesta última.

Un dels mèrits més remarcables d'aquesta Versió és la traça admirable del seu autor a trobar mots catalans que expressin adequadament tot el significat del text grec; per exemple, el verb *capçar* en Ef. 1, 10, el nom *capteny* en Filp. 2, 7, etc. Crec que en aquest punt cal concedir al Dr. Cardó el dret d'enriquir la nostra llengua amb mots que, si no són d'ús comú, semblen presentar-se amb totes les garanties de bona acceptació. No deixa d'ésser ben lloable l'esforç de presentar amb tots els millors atractius la Sagrada Bíblia, per tal que sigui ella el llibre més apreciat de tots els bons catòlics, on puguem i sapiguem trobar el millor menjar de l'ànima, l'enfortiment de la nostra fe i del nostre esperit, i la millor consolació d'aquesta vida, juntament amb l'aliment espiritual de la Santa Eucaristia.

Vich, 14 juliol 1933.

Per la defensa de la llibertat religiosa

En la "Declaració de l'Episcopat" amb motiu de la Llei de Confessions i Congregacions Religioses, hi ha un paràgraf remarcable que diu: "Cal afegir encara a tot això (les lleis injustes votades per les Corts), les interpretacions tendencioses i els actes particulars d'autoritats subalternes pertocant a persones, coses i drets eclesiàstics, que ho i exorbitant palesament del dret i contradient-lo, àdhuc en relació a les mateixes lleis promulgades, no han pas estat objecte de sanció, ni tan sols de desaprovació."

Cada dia, en efecte, es poden llegir en la premsa arbitrarietats de governador civils que en llurs insules es creuen ésser una mena de Calligula, que imposen multes o penyores injustificades, que prohibeixen actes lícits sense cap motiu raonable, que, en canvi, toleren les salvatjades de la xurma patibulària, com en el cas de Saragossa denunciat inútilment pel diputat Gil Robles. I no sols els governadors, ans els alcaldes més insignificants es permeten sense vergonya les arbitrarietats i les vexacions més revoltants. Àdhuc altres funcionaris, com professors d'Institut i de Normals, que sembla que haurien de tenir una certa educació, es comporten tirànicament, i de quina manera! Un tal Santos, professor de la Normal de Tarragona, en un examen de pràctiques, va suspendre un jove perquè digué que Déu era l'ésser més perfet...

Tot aquest cúmul enorme d'arbitrarietats, no sols resten impunides, sinó que moltíssimes vegades són encoratjades, si no recompensades.

En una situació de coses semblant, a França, quan

el P. Lacordaire i el comte de Montalembert feien "L'Avenir", organitzaren *L'Agence pour la défense de la liberté religieuse*, que recollia i publicava tots els atemptats que les autoritats civils cometien contra la consciència catòlica.

Quan no hi ha autoritats superiors que sancionin els abusos de poder de les subalternes, cal denunciar-los a la vindicta de l'opinió, cal que els fets arbitraris i vexatoris i llurs autors desaprensius siguin coneguts del públic, que no tinguin almenys la impunitat del silenci. Seria, doncs, convenient muntar una oficina on fossin recollits i publicats tots aquests fets arbitraris, rigorosament certs i demostrables; per la qual cosa, caldria que testimonis fidedignes de tots els pobles — els noms dels quals no serien mai revelats, per tal d'evitar represàlies, — enviessin un comunicat exacte de les injustícies i de les tralleries que es cometien, amb els noms de llurs ínclits autors. El conjunt formaria un arxiu interessant per a il·lustrar el sectarisme de les autoritats laiques.

Com pot veure's, no es tracta de recomanar un sistema de delacions personals, com solen fer els nostres anticlericals; es tracta de donar a conèixer al públic l'actuació oficial dels funcionaris governatius, per tal que el públic conegui la manera de governar dels nostres sectaris, i ho tingui en compte en les èpoques electorals i sempre que convingui per la defensa dels nostres drets ciutadans. És un noble mitjà de defensa de la llibertat religiosa.

La consciència pública refusarà sempre l'home

que vol una llibertat exclusiva per a ell i el seu partit, i menysté o conculca els drets d'altri, puix que la llibertat exclusiva és un privilegi abusiu, i la llibertat opressora del dret dels altres és una traïció. La llibertat no és possible sinó en un país on el dret

prevalgui damunt les passions i els sectarismes. El contrari és la destrucció de l'ordre, i la destrucció de l'ordre és també la destrucció de la llibertat.

A. M. DE B.

Moviment catòlic

Holanda. Les activitats exemplars dels catòlics. Dues quintes parts dels habitants d'Holanda són catòlics. Els 2.400.000 catòlics holandesos estan distribuïts en cinc bisbats. Els sacerdots catòlics són 5.000; corresponen a cada sacerdot uns 500 catòlics. Poques parròquies hi ha que comptin amb més de 500 habitants; si una parròquia creix molt de seguida se la divideix. La falta de sacerdots d'anys ençà que no es coneix a Holanda. Per cada 10.000 catòlics hi ha uns 95 aspirants al sacerdoti, mentre que en els altres països d'Europa són uns 20. Les relacions entre l'Església i l'estat són pacífiques, baldament sigui Holanda un estat on predomina el protestantisme i hagi seguit el procés d'una forta secularització. Els sacerdots i el poble formen una unitat estreta en la qual hom pot endevinar una solidaritat exemplar. El catòlic holandès es fa una honor de contribuir a la dotació del sacerdot i al sosteniment de l'Església. L'estat solament paga la nòmina d'algunes parròquies antigues; generalment és la direcció diocesana la que retribueix d'una manera unificada la clerecia.

L'Església administra lliurement els seus béns; edifica les esglésies, les rectories i les escoles sense cap destorb per part de l'estat. Es un testimoni de la generositat dels fidels el fet que el tipus d'estipendi per la santa missa sigui de 2'50 gulden a les diòcesis del nord d'Holanda. Les escoles catòliques són floreixents en aquest país; la majoria del personal docent de les escoles són religiosos. La clerecia secular queda lliure per a l'exercici de la carrera parroquial. Es dona gran importància al moviment d'exercitants; hi ha a Holanda centenars de cases de religiosos dedicades als exercicis. Per tal de facilitar de fer exercicis als necessitats, s'ha fundat la caixa de l'exercitant. Es paguen petites quantitats i així s'estalvia el cost de les despeses dels exercicis. Entre 1906-1921 hi havia a Holanda 247.000 exercitants. El moviment litúrgic ha adquirit aquí caràcter parroquial; d'aquesta manera s'ha evitat que aparegués com una pietat especial de la gent il·lustrada. El decret de la comunió freqüent en lloc del món no és practicat amb tanta exactitud com a Holanda. La comunió diària és molt general, especialment d'exercitants; hi ha a Holanda centenars

activitats desplegades en pro de les missions. En 1918 hi havia a Holanda 35 cases de missions; en 1923 hi havia 3.500 holandesos al servei de les missions. Les sumes recollides per les missions són senzillament fabuloses.

Anglaterra. Les activitats dels homes sense Déu. — Darrerament s'ha constituït a Anglaterra una branca de la Lliga dels homes sense Déu, o ateïstes militants. Cal notar que entre la llista dels noms que hi figuren es pot llegir el nom de B. Shaw. El programa d'aquesta Lliga anglesa d'homes sense Déu comprèn els següents punts: 1. Lluita contra tota collectivitat religiosa i tota forma del pensament religiós damunt dels quals es basa la burgesia directament o indirectament, la qual cosa dificulta l'alliberament de la classe treballadora; 2. Lluita contra la caritat en totes les seves formes per tal de provar al proletariat que la beneficència representa una humiliació del món treballador; 3. Lluita contra les activitats imperialistes de les missions i congregacions entre els pobles cristians; 4. Reacció contra tota temptativa de cristianitzar o falsificar el socialisme i de tota prostitució de la ciència prenent per base la Religió o l'Església; 5. Foment de l'estudi del materialisme històric al qual van units inseparablement els noms de Marx i de Lenin. Cal defensar el marxisme autèntic de tota falsa interpretació; 6. Afavorir totes les mesures que la Rússia soviètica emprèn contra l'Església i la Religió. Propagació de la separació de l'Església i l'Estat, de l'ensenyança laica. L'òrgan d'aquesta Lliga, titulat *El pensament lliure*, ha d'adquirir una gran difusió.

Fa pocs dies que la premsa catalana ha publicat un manifest dels Amics de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques. En aquest manifest es diu que "aquesta nova organització representa la confluència dels afanys de conèixer l'obra portada a cap pels heroics obrers russos". Per a fer conèixer aquesta activitat organitzarà conferències, vetllades de teatre, exposicions, etc. Farà llibres i opuscles sobre Rússia, publicarà una "revista periòdica", facilitarà documentació i informacions de la Rússia soviètica.

Les persones que signen aquest manifest — que,

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferriassa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

segons sembla, tenen la consigna d'emparar-se de les juntes de govern de les entitats de caràcter social i cultural de Barcelona — són Joan Alavedra, escriptor (secretari del senyor Macià), Manuel G. Alba, professor de català (editor del manifest comunista), Feliu Elies (Apa), Emili Mira (metge), Puig i Ferrater (poeta i diputat). Entre tots ells es destaca la figura del rector de la Universitat, l'ex-catòlic Jaume Serra Hunter. Estem convençuts que tots els quaranta firmants del manifest ignoren la llengua russa, des del senyor Josep Pijoan, professor desacreditat als Estats Units i mentor de la intel·lectualitat catalana, fins al músic, distribuïdor de contingents de fruita i diputat, don Josep Fontbernat.

Els amics de Rússia han rebut ordres, a Madrid i a Barcelona, de treballar; no gosen, però, donar la cara obertament com la branca dels sense Déu anglesos. Saben prou bé que la terra no és pas encara prou abonada. Conservarem els noms dels quaranta

amics de Rússia que volen pintar-nos i cantar-nos les delícies del paradís de la Rússia soviètica.

Txecoslovàquia. La moralitat pública. — L'arquebisbe d'Olmütz acaba de donar unes línies directives que tenen per objecte protegir i fomentar la moralitat pública. En elles es prohibeix als catòlics assistir a carreres d'autos o de motos, a campionats d'aviació i de tota mena de carreres. Es recorda el perill que té tota mena d'esport que fa que el caràcter es torni salvatge. Es prescriuen vestits d'esport especials pels homes, dones, joves, nens i nenes. No es permeten els exercicis de gimnàsia bisexuals. L'esport de tirar objectes es prohibeix a les dones i a les noies. Els banys de promiscuitat són prohibits, fins i tot es prohibeixen els banys familiars. Els balls queden prohibits als dissabtes i vigílies de festes. Els catòlics no poden prendre part en balls moderns que són un atac a la decència i a la moralitat pública.

L'atur forçós i la Generalitat

La llei creant l'Institut contra l'atur forçós, a la Generalitat, ens ha semblat sempre molt dolenta i, sobretot, francament desproporcionada amb els termes del problema de l'atur a casa nostra.

Ja no cal dir que el projecte fou combatut per les minories; però sense èxit. Aprovat, el periòdic oficial de la Generalitat l'inseria en les seves pàgines, com a llei, el dia 27 de maig proppassat.

En primer terme, ¿no resulta un contrasentit que mentre grans països on l'atur forçós constitueix una malaltia de gran amplada i de gran profunditat, es passen amb els òrgans administratius ordinaris per a cercar remeis al mal, aquí, on el nombre de parats és relativament petit, hàgim de recórrer no menys que a crear, no un òrgan administratiu corrent, sinó tot un Institut amb mitjans propis, finalitats pròpies, dotació pròpia, etc.? ¿No correm el perill, si tots els problemes els anem enfocant per aquest camí, de donar un cert to tartarinenc a les institucions de la nostra autonomia? Amb un treball d'estadística acurat hauríem arribat al resultat d'enquadrar perfectament els termes del problema i així tenir base per a cercar remeis proporcionats.

Els mitjans d'actuació de l'Institut resulten encara més ineficaços i menys proporcionats a les finalitats perseguïdes. Apart el mitjà ja conegut d'impulsió de les obres públiques, prou desacreditat arreu i admès com a mesura extraordinària, i prou, l'ajut econòmic a branques de l'activitat econòmica que es trobin en crisi, ens apareix com a quelcom perfectament inútil, i tan de bo que no resulti més que inútil!, ja que la seva efectivitat hauria d'esdevenir netament catastròfica per a l'erari de la Generalitat! I ¿què direm d'auxiliar les institucions que estableixin l'assegurança contra l'atur forçós, que ja es troben auxiliades per l'Estat mitjançant l'Institut Nacional de Previsió?

Si tot això ens sembla desproporcionat al nostre problema i, sobretot, mancat de tota eficàcia, en can-

vi, la primera mesura respecte a la futura obra de l'Institut no es pas gens censurable. Ens referim a la protecció dels obrers parats que portin dos anys de residència a Barcelona per damunt dels que hi vinguin d'ara endavant o no hagin adquirit aquí aquella estabilitat de dos anys.

Era necessari que d'un cop es procurés planejar i solucionar aquest problema de la immigració a Barcelona. A la ciutat hi ha barris sencers formats per gent d'altres regions espanyoles; i si això no ens hauria de semblar malament mentre els mitjans de viure arribessin per a tots, ¿no és cert que aquesta immigració constitueix un agreujament constant de tots els problemes — hospitalaris, benèfics, manicomials, obrers, etc. — que cal evitar?

No és que es tracti d'una protecció als d'aquí contra els de fora, com ha insinuat algun diputat a les Corts d'Espanya. Es tracta, senzillament, de donar treball primordialment als que tinguin arrelament a Barcelona sempre que el dit treball no abasti per a tots. Ni catalans ni castellans, ni barcelonins ni comarcans de Catalunya; senzillament, preferència als que portin aquí dos anys de residència per damunt dels altres, siguin qui siguin, derivin d'on derivin. I això no ens ha de semblar just? Perquè cal considerar que, fins ara, les obres públiques de la Generalitat es fan amb diner d'aquesta. Tan sols el dia en què l'Estat en pagui una part podrà el mateix Estat ampliar el límit ara establert quant als obrers preferents, fixant altres regles i principis, que sempre hauran de representar una major justícia que no pas l'arbitri del contractista i el favoritisme oficial.

¿Qui dubta que les aglomeracions urbanes que constitueixen la gran ciutat són un defecte de la nostra civilització moderna? ¿Qui dubta que tot el que sigui evitar-les, no depauperant el camp, equival a un favor al país? Per tant, aquest acord contenint la immigració — sense greuge per a cap regió espanyola — ens ha de semblar just i oportú.

Carnet setmanal

El Tribunal de Garanties Constitucionals. — El Tribunal de Garanties establert per primera vegada a Espanya, com a seguretat del compliment de les lleis constitucionals, havia d'ésser un organisme tot ciència, tot tècnica, tot imparcialitat. Amb ell, l'arbitri ministerial o de qualsevulla autoritat administrativa del país, havia de restar completament impossible. I per aquesta raó, tots els països que tenen establerta semblant institució l'han rodejada de tots aquells requisits adients a la seva alta missió.

A Espanya també s'ha volgut fer d'aquest Tribunal una institució elevada, situada entre el President de la República i les Corts. Més a més, havia de contribuir a la seva exaltació la inexistència del Senat, dins la nova Constitució, ço que val tant com dir que el control de l'obra de les Corts havia de trobar-se en aquest Tribunal. I a aquesta finalitat anava dirigida tota la tasca legislativa, ja que s'ha procurat rodejar-la de tots els requisits d'una alta magistratura, amb un nomenament llarg pel President — deu anys — a fi d'evitar els tripijocs de la política menuda, amb un sou respectable pel mateix càrrec — 100.000 pessetes cada any segons la llei — etc.

Tot això estava bé. Però és clar que la màxima autoritat i garantia de tècnica i d'imparcialitat del Tribunal havien de resultar de la persona del President. I calia, per tant, que aquest fos home seriós, jurista eminent en afers constitucionals, home poc partidista, etc. I, en efecte, per a obtenir totes aquestes condicions s'ha nomenat don Alvar d'Albornoz, home de lluita si n'hi ha, partidista a tot ésser-ho, sectari recalcitrant, l'home que ha signat més lleis laiques o sigui anticatòliques de tot Europa, segons frase del seu correligionari senyor Domingo, advocat mitjanet i prou, etc.

Ha estat encertat aquest nomenament? El lector ho dirà, com ho ha dit ja negativament, en pocs dies, quasi tota la premsa d'Espanya. És un dels desencerts més grans del Govern de la República, que tants n'ha tingut cada dia i en totes les actuacions!

Però s'ha esdevingut la cosa inconscientment, amb dolor del president del Govern, com, n'hi ha que ho diuen? No, certament, no. El Tribunal de Garanties, pel mateix fet que havia de representar una garantia contra totes les desviacions constitucionals i legals, espantava un xic els seus mateixos creadors, els polítics actuals; aquests es veieren, en certa manera, coaccionats a establir-lo, però els ha fet sempre molt poca gràcia.

I després d'aquest antecedent ¿qui podrà ni tan sols sospitar que el nomenament d'un home com el senyor Albornoz no ha estat fet per a cercar una des-

virtuació de les garanties que el propi Tribunal podia oferir a alguns ciutadans, ofesos per molts excessos de les pròpies lleis? ¿qui podrà negar que un nom així en la Presidència del Tribunal constitueix una garantia precisament per aquells que no les volien per als altres?

El resultat mateix de la seva votació al Congrés, sobretot comparat amb els de les eleccions del President de la República i de la pròpia Cambra legislativa, ja hauria hagut de dir quelcom al senyor Albornoz. Però ¿davant un càrrec de cent mil pessetes per deu anys, és a dir, un milió de pessetes, qui pensa en dimissions i en no acceptacions?

Així tenim, doncs, que les garanties que el Tribunal d'aquest nom ens podia oferir contra tot excés legislatiu o ministerial resten afeblides fins a extrems inversemblants. I segons qui siguin els magistrats del propi Tribunal, companys del President, aquelles garanties afeblides podran restar definitivament mortes.

El traspàs de serveis. — Un altre tema de positiu interès. Fa mesos i mesos que la nostra autonomia és concedida... en el paper. Però els serveis administratius que han d'integrar-la, on paren? De Madrid els van donant amb compta-gotes; i els van donant, a més, sense la contrapartida de les pessetes corresponents.

Els tècnics de la Comissió Mixta del traspàs no són pas impecables, és clar. Però la gravetat del pecat deriva més aviat dels polítics que haurien d'apuntalar el treball dels tècnics. I els polítics, tots esguarden de cara a Madrid, i la seva possible influència — que podria ésser decisiva si volguessin, car d'ells depèn la majoria de les Corts — s'esmerça més a obtenir càrrecs i a trobar ajuts polítics que en l'afar de la nostra autonomia. Fins a quan? El poble comença a estar cansat de tanta comèdia a base d'autonomia i, sobretot, de no tocar-ne cap resultat pràctic. Fins ara, han estat creats càrrecs i més càrrecs, nous nius de burocràcia, i cap institució útil per als catalans en general. El camp segueix igualment pertorbat i corre el risc d'estar-ho cada dia més, donada l'actitud dels governants de Catalunya. La indústria ven poc, i els viatjants tornen amb les mans buides cap a casa. Les subsistències un xic més altes cada dia. I el nombre dels sense feina també en augment. On anem a parar per aquests camins?

No donem al poble la sensació que l'autonomia no ens ha portat cap benefici ni cap millorament, perquè llavors vindrà el fracàs i potser si que hauréu d'estar anys i més anys sense poder-ne parlar novament!

No és pas això el que els catalans esperàvem dels nostres dirigents. I no hauria estat així si els mateixos governants s'haguessin captingut que era arribada l'hora de fer política integral, i no pas política menuda i de partit. Calia dir: "Catalunya,

ACCIONS A TERMINI

Informació • Compra-Venda

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

per als catalans." I en lloc d'això ens han dit: "Catalunya, per a l'Esquerra!"

Ara com ara, doncs, cal confessar que tot això corre el risc del fracàs, del qual no se salvarà, potser, ni la pròpia ideologia catalana.

Assemblea de patrons. — Gran nombre d'entitats patronals d'Espanya, les més representatives i d'una major empena, han celebrat a Madrid

una Assemblea per a protestar de la tasca negativa de certs elements governants.

En sortirà alguna cosa pràctica? Ho creiem difícil, perquè són tants a protestar cada dia i pertot que ja les protestes han embotat les orelles dels dirigents i aquests les escolten com qui sent ploure...

¿En què parerà tot aquest desori, que ens fa ésser cada dia un xic més pessimistes respecte a l'esdevenidor d'aquesta terra nostra, tan dissortada?

L'Assemblea social de Vitòria

PER J. BLANCH I BOÉS

Amb un èxit certament extraordinari acaba de celebrar-se a Vitòria la magna Assemblea de Qüestions socials que fou profusament anunciada a la premsa i en la qual, sota la presidència de l'Excm. Sr. Prelat de la Diòcesi — el savi i virtuós Dr. Mugica, víctima d'una aferriada persecució, per part dels enemics de l'Església — mestres insignes de la Sociologia catòlica, pensadors destacats, homes d'acció, líders obreristes, etc. han explanat tot un programa viu i fecund de realitzacions pràctiques derivat de l'aplicació concreta de la doctrina de les Encíclics, a les circumstàncies presents del nostre país.

L'assistència de més de dues mil persones en la sessió de clausura de l'Assemblea, dóna una idea de l'expectació que aquesta havia desvetllat i del singular interès que la seva celebració havia produït en els medis catòlics, símptoma preciós de la progressiva atenció que aquests dediquen als problemes socials.

I ja que l'estudi d'aquests problemes és especialment oportú, en aquestes hores de febrosa activitat espiritual i de general inquietud, en què les solucions que proposa l'Església als greus afanys que torturen la Humanitat, apareixen per aquesta com l'únic camí de redempció, creiem convenient remarcar des d'aquestes pàgines, l'èxit esclatant de les jornades de Vitòria, que bé podem qualificar d'esplèndides precursors de les que per la tardor esperem en la primera Setmana Social que tindrà lloc a Espanya, després de la recent reinstauració d'aquesta institució mil voltes gloriosa i beneïda.

Més, però, que una visió panoràmica de l'Assemblea i dels seus treballs, de la personalitat dels seus dissertants, etc., volem dedicar un petit comentari als punts cabdals, característics, que sintetitzen tota la labor de la magna reunió i que sobresurten amb poderós relleu de la doctrina en ella exposada, i s'encarnen magistralment en les seves conclusions.

Són aquests punts: el salari familiar, la participació en els beneficis, l'accionariat obrer i el front únic antimarxista. Enunciats tots, que enclouen temes d'una importància transcendental i d'una actualitat candent.

* * *

El salari familiar: heus ací una de les institucions més admirables i humanes amb què és honorada la Sociologia catòlica, la qual ha obtingut amb ella un dels triomfs més esclatants, ja que ha vist com anava guanyant les consciències i s'obria camí en la pràctica i acabava incorporant-se a les legislacions de molts països, com una conquesta definitiva del progrés social. Si fins el legislador revolucionari espanyol en l'art. 46 de la flamant Constitució republicana estableix el "salari familiar" com un dels drets fonamentals que la República assegura als treballadors! Coincidència és aquesta de la qual poden deduir-se precioses ensenyances i que pensem comentar més extensament en una altra ocasió. Aquí només la deixem apuntada com a testimoni de major excepció a favor de l'excel·lència, justícia i sentit d'exaltament del poble que conté una institució que, a desgrat del seu origen catòlic, no vacillen a adoptar — per bé que silenciànt-ne l'origen — els nostres més acarnissats detractors.

Ultra aquesta alta motivació de justícia social, el salari familiar — únic que garanteix plenament els drets i el perfeccionament de la Societat paterno-familiar, base i fonament de totes les altres — ve especialment recomanat avui dia per l'acció decisiva que pot tenir en la solució de dos problemes que ofereixen el màxim interès arreu del món civilitzat: el retorn a la llar de la mare obrera i l'atur forçós.

Notòria és la sublimitat de la missió que porta a cap la mare en la llar i notòries són també les malvestats que es deriven del fet que la mare es vegi obli-

BIOSER FORTIFICA

gada a desatendre els afers domèstics per a ocupar-se dels professionals. Riscos morals gravíssims corren aleshores no solament el marit i els fills, sinó la mateixa institució de la Família. Aquest absentisme de la llar, té així mateix una influència enorme i comprovada en la mortalitat infantil. Ara bé, el salari familiar, proporcionant al cap de casa recursos suficients per a subvenir a les necessitats de la seva muller i dels seus infants, va resoldre aquesta paorosa qüestió (1).

Oi més, com observa agudament un prestigiós quotidià catòlic (2), el salari familiar influria moltíssim en la disminució de l'atur forçós, car, reintegrant la dona al santuari de la llar i lliurant-la de la servitud del treball, evitaria la duríssima competència que actualment es produeix entre l'home i la dona en la recerca de feina.

* * *

La participació en els beneficis, l'accionariat obrer, són dues idees fecundes que es desprenen ben clarament dels ensenyaments de Pius XI en la "Quadragesimo Anno" on recomana que el contracte de treball sigui modificat amb elements propis del contracte de Societat.

Aquesta recomanació respon a dues directives cabdals del pensament pontifici: la col·laboració cristiana dels estaments, oposada a la lluita marxista de classes i la necessitat d'una distribució més justa de la riquesa del món, en contra de la polarització progressiva que tendeix a produir el capitalisme a ultrança.

La col·laboració d'estaments sembla portar com a conseqüència la participació equitativa del Capital i del Treball en els fruits de la producció, que és l'obra comú.

La distribució justa dels béns veda a una classe social apropiar-se per ella sola i amb exclusió de l'altra tot el guany obtingut per la convergència de les respectives activitats.

Sota l'imperi de les normes cristianes, no solament serien resolts antagonismes i hostilitats avui implacables, sinó que l'Empresa industrial aniria perdent el seu caràcter unilateral i privat que té avui, esdevenint la casa comú, on el patró, l'obrer i la Societat tindrien garantits els drets que a cada u d'ells escauen; això és — per dir-ho amb frase de l'eminent professor francès Eugène Duthoit — es convertiria en una veritable Institució, en el sentit més profund i humà de la paraula.

* * *

Front únic antimarxista. Creiem que a hores d'ara la immensa majoria de ciutadans estan convençuts a la nostra terra dels catastròfics resultats de la governació i administració socialistes. El cas repetit a tan gran nombre de nacions s'ha reproduït també a Espanya. Tothom — i singularment les classes proletàries — paga ben cares les conseqüències d'aquesta política insensata. Altrament, les notícies que ens vénen de Rússia confirmen cada vegada més l'horrorosa tragèdia del marxisme comunista. Quant a l'anarquisme, tenim una experiència massa dolorosa i sagnant a casa nostra perquè calgui afegir-hi comentaris.

No té res d'estrany, doncs, que l'Assemblea de Victòria proclamí el front únic contra l'enemic comú. Tant més quan, per damunt dels gravíssims danys materials esmentats, aquestes teories dissolvents ocasionen danys morals mil voltes més terribles. No diem res del comunisme rus i del llibertari per considerar-ho totalment ociós. Però potser no serà superflu recordar, respecte al socialisme, la incompatibilitat absoluta entre ell i la doctrina catòlica (3); prou explícitament ho ha dit el Papa: catòlic i socialista alhora, no pot ésser.

(1) Vid. Severino Aznar: *La evolución de una idea fuerza*. Revista General de Legislación y Jurisprudencia, tomo 159, pàg. 657 i següents.

(2) *El Debate*: "El retorno de la obrera madre al hogar", 15 juliol 1933.

(3) Vid. Víctor Cathrein: *Socialismo y Catolicismo*, editat per Razón y Fe.

No oblideu

que no vencen els
inactius, sinó els qui
saben lluitar.

Catòlics!

no permeteu que els
sectaris bandegin la
civilització cristiana.

SALVEU ELS INFANTS!..

CINQUENA EXCURSIÓ de VISITA JUBILAR A ROMA

Patrocinada per l'ASSOCIACIÓ D'AMICS D'EL MATÍ

Sortida de Barcelona el 27 de juliol.
Arribada el 13 d'agost.

Marsella, Gènova, Milà, Florència, Venècia,
Roma, Pisa, Gènova, Costa d'Atzur i Avinyó.
Excursió facultativa a Nàpols, Pompeia i Vesubi

CLASSE ÚNICA - HOTELS DE PRIMER ORDRE - CAP NIT EN EL TREN

Inscripcions a VIATGES & TURISME ESPLAI, Fontanella, 12, 1.ª - Telèfon 11563

FOMENT DE PIETAT

OBRES TEATRALS

PER A HOMES

La Llum de l'Establia (Pastorets nous), per Mn. Marià Tubau, Prev. Quatre actes.**La Fúria**. Drama, per F. Bonaventura. Tres actes.**Llar morent**. Drama, per Mn. R. Saborit, prevere. Tres actes.**Ling-Fu**. Comèdia, per V. Coma i Solei. Tres actes.**Una Creu vora el camí**. Fantasia poemàtica, per Josep Miracle. Un acte.**Diners que sagnen**. Comèdia dramàtica, per Mn. Francesc Gay. Tres actes.**La força de la tradició**. Drama, per Joan Civit i Josep Farré. Tres actes.**Soldats de Crist**. Episodi tràgic, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev.**Sang Tortozina**. Drama històric, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev. Dos actes.

PER A NOIES

L'Esposa virginal. Poema dramàtic, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.**Fabiola**, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev. Quatre actes.**La Rosa beneïda**. Drama, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev. Tres actes.**La venjança de la reina**. Drama, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.

PER A NOIS

El màrtir de l'Eucaristia. Drama, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev. Dos actes.**Quadrets i diàlegs catequístics**, per Mn. Josep M.ª Vladin, Prev.

FOMENT DE PIETAT

OBRA NOVA

Missió Providencial de
Santa Teresa de Jesús Infant

per

Ferran de Sagarra i de Siscar

八

Volum de 192 pàgines

2 pessetes

FOMENT DE PIETAT
BIBLIOTECA D'EXERCICIS

OBRA NOVA

Acaba de publicar-se el volum V d'aquesta
Biblioteca i que porta per títolExplicació dels
Exercicis Espirituals
de Sant Ignasi
de Loyola

Segona setmana

Primera part

● ● ●

Volum de 296 pàgines
En rústega, 3 ptes.; enquadernat, 4'50 ptes.

BIBLIOTECA BALMES

Vol. IX

Any 1933

Analecta Sacra
Tarraconensia

FASCICLES PUBLICATS:

Fasc. I. **Ensayo sobre las consecuencias físico-matemáticas de la teoría tomista de la materia y forma**, por David García, C. M. F.

136 planes

8 ptes.

Fasc. II. **Estudis Històrics.**

288 planes

10 ptes.

EN PREMSA:

Fascicle III. **Bibliografia Hispànica.**

GORRES PER A BANY
SABATILLES, FLORS, ESPONGES, ETC.
LA MÉS EXTENSA VARIETAT DE MODELS

CASA ROSICH

CENTRAL:

Ronda de Sant Pere, núm. 7. — Telèfon 19923

SUCURSAL N.º 1:

Avinguda Portal de l'Àngel, 25. — Telèfon 19613

SUCURSAL N.º 2:

Carrer Tapineria, número 33. — Telèfon 12940

E. IMBERT

PLANXES PERFORADES

DE TOTA MENA

FABRICACIÓ NACIONAL "IMBERT"

VIA LAIETANA 38
TELEFON 24842-BARCELONA

**JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
Catalunya Social?**

Unes aigües excepcionals per la seva composició
i per les seves famoses propietats terapèutiques

Balneari TERMES ORION

SANTA COLOMA DE FARNÉS

Malalties del sistema nerviós i de la circulació. — *Hipertensió arterial; apoplexia.* —
Artritis i Reumatisme. — *Processos quirúrgics.* — Malalties de la dona.

Temporada: del 15 de maig al 31 d'octubre

EN BEGUDA: AIGUA ORIÓN

Adquiriu resistència
física mitjançant el

FLUIDKALCIUM
OLIVER RODÉS

És el gran auxiliar de la joventut
en l'edat del seu desenvolupament

Demani's en Farmàcies i Centres d'Específics

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

RUBI

35

(Barcelona)

FRANQUEO
CONCERTADO

"ENDAVANT"

CATALUNYA SOCIAL
Durant i Bas, 11
BARCELONA